

Sygn. akt II AKa 15/21

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2021 r.

4. Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

5. Przewodniczący: SSA Piotr Brodniak

6. Sędziowie: SA Janusz Jaromin (spr.)

7. SA Andrzej Wiśniewski

8. Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

9. przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Szczecinie Ilony Talar

10. po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2021 r. sprawy

11. R. K. (1)

12. o zadośćuczynienie za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie

13. na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i pełnomocnika wnioskodawcy

14. od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

15. z dnia 30 października 2020 r. sygn. akt III Ko 324/20

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy R. K. (1) kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu wydatków z tytułu ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym,

III. koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 15/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 października 2020 r. o sygn. akt III Ko 324/20	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami			

przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za				

niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na błędnym przyjęciu, że R. K. (1) składając w dniu 12 czerwca 2020 r. wniosek o zasądzenie zadośćuczynienia, złożył go w terminie określonym w art. 555 k.p.k., albowiem wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt III K 298/16 uniewinniający wyżej wymienionego od zarzucanych mu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	<p>czynów uprawomocnił się w dniu 13 czerwca 2019 r., podczas gdy wyrok ten uprawomocnił się po upływie 14 dni od daty doręczenia prokuratorowi jego odpisu wraz z uzasadnieniem, tj. w dniu 26 września 2018 r., a tym samym został złożony po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie, tj. po upływie terminu o jakim mowa w art. 555 k.p.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ze względu na znaczenie zarzutu przedawnienia roszczenia dla sprawy o zadośćuczynienie, tj. o cywilnoprawne roszczenie analizowane w procedurze karnej, należy się do niego odnieść w pierwszej kolejności i od razu wskazać, że całkowicie bezzasadnie prokurator forsuje ten zarzut od</p>			

początku
postępowania.

Obszernie analizując kwestię terminu uprawomocnienia wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 maja 2018 r. o sygn. akt III K 298/16, prokurator dochodzi do zupełnie niezasadnego wniosku, że bez względu na termin ustalenia, czy jedyny podmiot, który wniósł apelację posiadał wówczas status strony, prawomocność orzeczenia następuje z dniem, gdy upłynie termin do zaskarżenia wyroku przez ostatni rzeczywiście uprawniony do zaskarżenia wyroku podmiot (w niniejszej sprawie był to prokurator).

W literaturze prawomocność jest najczęściej przedstawiana jako instytucja dwuczłonowa - w postaci prawomocności materialnej i formalnej. Nie jest to jednak podział prawomocności na dwie klasy, gdyż prawomocność materialna jest po prostu skutkiem

prawomocności formalnej. Skutek ten polega na zakazie ponownego rozpatrywania tego, co jest już przedmiotem formalnie prawomocnego rozstrzygnięcia. Prawomocność formalna jest definiowana jako nieodwołalność decyzji, która obejmuje także pojęcie niezaskarżalności. Pogląd uznający za kryterium prawomocności orzeczenia jego niezaskarżalność, a nie nieodwoływalność, jest szeroko reprezentowany w polskiej nauce procesu karnego (M. Rogalski, Prawomocność orzeczenia [w:] System Prawa Karnego Procesowego. Tom IV. Dopuszczalność procesu, red. P. Hofmański, M. Jeż-Ludwichowska, A. Lach, Warszawa 2015, SIP LEX i przywołana tam literatura), a także w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. wyrok SN z 7 stycznia 1951 r., K 28/50, NP 1951, nr 7–8, s. 81; uchwała składu 7

sędziów SN z 30 września 1970 r., VI KZP 35/70, OSNKW 1970, nr 12, poz. 156; uchwała składu 7 sędziów SN z 29 października 1971 r., VI KZP 105/70, OSNKW 1972, nr 2, poz. 21; wyrok SN z 27 czerwca 1973 r., II KR 131/73, OSNPG 1974, nr 1, poz. 12, LexPolonica nr 412682; wyrok SN z 4 marca 1977 r., I KR 5/77, OSNKW 1977, nr 12, poz. 140). Orzeczenie prawomocne formalnie stanowi "ostatnie słowo" w procesie, który w przedmiocie tego orzeczenia nie może być kontynuowany (A. Kaftal: Prawomocność wyroków sądowych w prawie karnym procesowym, Warszawa 1966, s. 24). Prawomocność materialna jest konsekwencją prawomocności formalnej działającą „na zewnątrz” - w stosunku do innych ewentualnych procesów, których prowadzić nie pozwala.

Orzeczenie uzyskuje przymiot prawomocności z chwilą wydania, gdy ustawa uznaje je za niezaskarżalne,

a jeśli przysługuje od niego środek odwoławczy - z bezskutecznym upływem terminu zaskarżenia. Jak zasadnie podnosi Sąd Najwyższy w postanowieniu z 8 grudnia 2003 r., o sygn. akt V KK 259/03 (OSNKW 2004, nr 1, poz. 11), jeśli w ustawowo określonym terminie wpłynie środek odwoławczy od zaskarżalnego orzeczenia, wówczas postępowanie w sprawie musi być kontynuowane do chwili wydania prawomocnego orzeczenia w następstwie złożenia tego środka. W pierwszej kolejności sprowadza się ono do kontroli formalnych warunków skuteczności wniesienia środka odwoławczego z punktu widzenia kryteriów określonych w art. 429 § 1 k.p.k., a więc także - legitymacji procesowej osoby, która złożyła ten środek. Postanowienie organu odwoławczego o pozostawieniu środka bez rozpoznania,

podjęte w trybie art. 430 § 1 k.p.k. (a takie zostało wydane przez Sąd Apelacyjny w niniejszej sprawie), jako podlegające zaskarżeniu musi się uprawomocnić, jeśli ma oznaczać definitywne zakończenie postępowania karnego. Nie ma żadnych podstaw by przyjąć, że w razie nierozpoznania środka odwoławczego z powodu braku legitymacji procesowej po stronie skarżącego, czynności procesowe podjęte w rezultacie złożenia apelacji nie mają znaczenia dla ustalenia daty prawomocności orzeczenia. Także bowiem nieskuteczne formalnie, ale dokonane w terminie ustawowym, zaskarżenie nieprawomocnego orzeczenia wymaga uruchomienia procedury przewidzianej w art. 429 § 1 k.p.k., i dopiero doprowadzenie jej do końca może stworzyć sytuację, w której nie będzie możliwe kontynuowanie

postępowania w sprawie. Zbieżny z tym pogląd wyrażał Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 1975 r., II KRN 4/75 (niepubl.) i z dnia 10 lutego 1982 r., V KRN 266/82 (Probl. Praw. 1982, nr 7, s. 75-77), co spotkało się z aprobatą w piśmiennictwie (W. Grzeszczyk: Kasacja w sprawach karnych, Warszawa 2001, s. 45, T. Grzegorzczak [w:] Kodeks postępowania karnego. Tom I. Artykuły 1-467. Komentarz, Warszawa 2014, art. 429, art. 430).

W związku z powyższym za całkowicie uzasadnione należy uznać zarówno przekonanie wnioskodawcy o wniesieniu powództwa w terminie, jak i jasną, przekonującą argumentację Sądu I instancji w tej kwestii.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku, ewentualnie

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ w sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia, wniosek o modyfikację orzeczenia nie mógł zostać uwzględniony, zaś przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie znajduje uzasadnienia, gdyż nie ujawniły się przesłanki z art. 439 § 1 k.p.k. czy art. 454 k.p.k. ani nie ma żadnych kwestii wymagających przeprowadzenia od nowa przewodu sądowego.</p>		
<p>3.2.</p>	<p>Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mającego istotny wpływ na treść orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że zastosowanie wobec R. K. (1)</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt V Kp 982/15 tymczasowe aresztowanie było niewątpliwie niesłuszne, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazywał na duże prawdopodobieństwo popełnienia przez R. K. (1) zarzucanych mu przestępstw, a za zastosowaniem środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania przemawiała obawa mactwa ze strony wyżej wymienionego</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Choć prokurator starając się przekonać, iż tymczasowe aresztowanie R. K. (1) nie było niewątpliwie niesłuszne przytoczyła obszerne przykłady z orzecznictwa w tej kwestii, to nie można podzielić jej stanowiska. Duże prawdopodobieństwo</p>			

popelniają
zarzucanych
przestępstw zostało
w sposób oczywisty
obalone wyrokiem
uniewinniającym.
Jednocześnie, w
toku postępowania
w przedmiocie
odszkodowania (ani
w sprawie III K
298/16) prokurator
nie przedstawił
żadnych
argumentów
potwierdzających, że
faktycznie
zagrożenie
matactwem ze
strony
wnioskodawcy
istniało, tym
bardziej, że (jak
wynika z materiałów
prasowych
przedstawionych
przez pełnomocnika
wnioskodawcy - k.
228) prokuratura
deklarowała
wówczas, że
zatrzymania nie
wynikały z
kalendarza
wyborczego, a z
dążenia do nie
utrudniania
wówczas
podejrzany 3niw i
dlatego odbyły się
dopiero na jesieni.
Skoro oskarżyciel
mógł pozwolić sobie
na opóźnienie
zatrzymań od lata do
połowy października
to niewątpliwie nie
obawiał się wpływu
m.in. wnioskodawcy
na inne osoby

występujące w
sprawie.

Fakt, iż twierdzenia
w tym zakresie
zawarte we wniosku
o zastosowanie
tymczasowego
aresztowania
przekonały Sąd
stosujący ten środek
nie może być
dowodem
wzmacniającym
takie stanowisko,
bowiem to właśnie
ta decyzja Sądu
Rejonowego
Szczecin-Centrum
jest przedmiotem
osądu w niniejszej
sprawie. Choć
prokurator się z
nią zgadza, to
argumenty zebrane
w aktach niniejszej
sprawy wskazują,
że była ona
niewątpliwie
niesłuszna. Zresztą,
wbrew stanowisku
skarżącej,
potwierdza to
przywołane w
apelacji szybkie
wycofanie się organu
prowadzącego
postępowanie
przygotowawcze ze
stosowania
tymczasowego
aresztowania.
Zamiast
wnioskowanego
okresu 2 miesięcy,
wystarczyło
prokuratorowi 10
dni na
przeprowadzenie
potrzebnych

czynności i zmianę zdania co do konieczności izolowania (a więc i zagrożenia matactwem) R. K. (1). Choćby z tego powodu należy uznać, że izolacja była niewątpliwie niesłuszna, co jedynie potwierdził wyrok uniewinniający wszystkich podejrzanych niemal 3 lata później.

Za zupełnie oderwane od treści zeznań wnioskodawcy (których wiarygodności prokurator nie podważa) trzeba zaś uznać twierdzenie, iż jego tymczasowe aresztowanie nie spowodowało dolegliwości, których wnioskodawca nie powinien ponieść. Jeśli R. K. (1) utracił w tym czasie 10 kg wagi, a samo jego zatrzymanie przeprowadzone na oczach 7-letniego syna i „prowadzenie skutego po całej posesji” wzbudziło zainteresowanie sąsiadów, to niewątpliwie były to dolegliwości, których wobec ostatecznego

<p>uniewinnienia wnioskodawca nie powinien być ponieść. W związku z tym, zarzut nie mógł być uznany za zasadny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie wniosku, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Ponieważ Sąd Okręgowy zasadnie uznał, że tymczasowe aresztowanie wnioskodawcy było niewątpliwie niesłuszne, ani wniosek o modyfikację orzeczenia ani o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie znajduje uzasadnienia.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Zarzut obraży przepisów prawa</p>	<p># zasadny</p>

	<p>materialnego, a to art. 445 § 2 k.c. w związku z art. 552 § 1 i 4 k.p.k. - poprzez oddalenie roszczenia wnioskodawcy R. K. (1) o zasądzenie na jego rzecz zadośćuczynienia powyżej kwoty 5.000 zł w sytuacji, gdy kwota 5.000 zł jest kwotą symboliczną i niespełniającą funkcji „sumy odpowiedniej” w rozumieniu art. 445 § 2 K.c. biorąc pod uwagę stopień dolegliwości stosowanego wobec wnioskodawcy tymczasowego aresztowania, całokształt okoliczności zatrzymania jego osoby, utratę dobrego imienia wnioskodawcy (w tym w małej, lokalnej społeczności), napiętnowanie społeczne, utratę możliwości funkcjonowania w sektorze publicznym na kolejne lata, to jest co najmniej do roku 2015.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Choć Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podkreślił przyczyny zasądzenia zadośćuczynienia, nie wskazał dlaczego nie przyznał kwoty, o którą wnosił R. K. (1) (tj. - jak ostatecznie wskazano w toku rozprawy - 15.000 zł) poza przywołaniem krótkiego okresu aresztowania. Niewątpliwie długotrwałość izolacji stanowi największą uciążliwość i jednocześnie obiektywny czynnik pozwalający na ustalenie wysokości zadośćuczynienia. Uzupełniając skrótowy wywód Sądu I instancji w tej kwestii, jako przyczyny nie przyznania wyższego zadośćuczynienia należy przywołać okoliczności przedstawione w zeznaniach wnioskodawcy na rozprawie, z których wynika, że pomimo przywołanych powyżej niezasadnych i poniżających w opinii społecznej okoliczności, zabezpieczono w dużej mierze jego

potrzeby i realizowano jego uprawnienia. Zapewniono mu w okresie tymczasowego aresztowania dwukrotny kontakt z obrońcą (w ciągu 10 dni), a w czasie zatrzymania - także z żoną. Zatrzymania dokonali nieumundurowani funkcjonariusze w nieoznakowanym pojeździe, co zapewne miało skutkować zmniejszeniem zainteresowania osób postronnych. Wnioskodawca nie doznał przykrości ze strony osób, z którymi został osadzony, zaś pomimo utraty wagi, badania kontrolne przeprowadzone po opuszczeniu izolacji nie potwierdziły pogorszenia stanu zdrowia wnioskodawcy.

W związku z tym, mając na uwadze medialny charakter sprawy i silny stres, jakiemu wnioskodawca był poddany w czasie tymczasowego aresztowania, ale też krótki czas izolacji i nie wywołanie większych skutków zdrowotnych, należy uznać, że

zadośćuczynienie przyznane w zaskarżonym wyroku nie narusza prawa materialnego, w tym zwłaszcza art. 445 § 2 k.c. w związku z art. 552 § 1 i 4 K.p.k.

Pełnomocnik wnioskodawcy w żadnym miejscu nie wykazał zaś, że R. K. (1) utracił „możliwość funkcjonowania w sektorze publicznym co najmniej do roku 2015” ani tym bardziej nie wyjaśnił, dlaczego akurat ten rok wskazał, skoro wtedy podejrzany był aresztowany, a wspomniana utrata miała trwać „następne lata”. Podkreślić trzeba, że wnioskodawca już w chwili zatrzymania nie pracował w (...) (wobec czego za zupełnie dowolne należy uznać twierdzenia o spodziewanym w tym okresie awansie), a w prywatnym podmiocie, zajmując się handlem płodami rolnymi, bez problemu powrócił też do pracy po tymczasowym aresztowaniu, pracodawca wniósł nawet poręczenie

majątkowe, zaś już po upływie 9 miesięcy wnioskodawca zmienił zatrudnienie. Nie można jednak uznać, że wykazano, by wskutek tymczasowego aresztowania wykonywanie obowiązków w ramach dotychczasowego zatrudnienia była utrudniona. Problemów w pracy nie odczuła też zatrudniona w sektorze publicznym małżonka R. K. (1). Na koniec wypada wskazać, że zadośćuczynienie przyznane wnioskodawcy za 10 dni izolacji wynosi więcej niż jego ówczesne miesięczne wynagrodzenie, więc niezasadnie pełnomocnik twierdzi w apelacji, że jest to kwota symboliczna.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy R. K. (1) z tytułu zadośćuczynienia kwoty 15.000 złotych w miejsce

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

dotychczas zasądzonej kwoty 5.000 zł		
Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Ponieważ nie można uznać, że zasądzona na rzecz wnioskodawcy kwota jest nieadekwatna do uciążliwości okresu jego tymczasowego aresztowania, nie było żadnych podstaw do zmiany wysokości przyznanego mu zadośćuczynienia.		
3.4.	Zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego, mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez nierozpoznanie i nieprzyjęcie wszystkich okoliczności sprawy, w szczególności tych przemawiających za przyznaniem na rzecz wnioskodawcy wysokości zadośćuczynienia podanej we wniosku, a w konsekwencji ustalenie wysokości zadośćuczynienia nieodpowiadającej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	doznanej przez R. K. (1) krzywdzie.		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Już na wstępie wypada przypomnieć, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie może być podnoszony jednocześnie z (przytoczonym poniżej) zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., gdyż dotyczy wtórnej do ustaleń faktycznych płaszczyzny procedowania.</p> <p>Mianowicie, niedających się usunąć wątpliwości, które mogą powstać jedynie wówczas, gdy sąd orzekający, po wyczerpaniu wszystkich możliwości dowodowych, oceni materiał dowodowy zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez zasadę swobodnej oceny dowodów (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 20 lipca 2016 r., sygn. akt II AKA 177/16). Odrębnie odnosząc się od (prawidłowych) ustaleń faktycznych</p>			

w dalszej części uzasadnienia, w tym miejscu należy wskazać, że zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. niedające się usunąć wątpliwości rozstrzyga się na korzyść oskarżonego (tu: wnioskodawcy) i trudno w związku z tym znaleźć w tym przepisie podstawę do zarzucenia „nierozpoznanie i nieprzyjęcie wszystkich okoliczności sprawy”. Odnosząc się zaś do normy zawartej w ww. przepisie, trzeba wskazać, że pełnomocnik w żadnym miejscu nie przedstawił wątpliwości, jakie wyłaniać by się miały na tle zaskarżonego rozstrzygnięcia, a jedynie wyraża niezadowolenie z wysokości przyznanej R. K. (1) kwoty zadośćuczynienia. W związku z tym, nie ma żadnych podstaw do podzielenia jego stanowiska co do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k.

Wniosek

Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na

zasadny

częściowo zasadny

<p>rzecz wnioskodawcy R. K. (1) z tytułu zadośćuczynienia kwoty 15.000 złoty w miejsce dotychczas zasądzonej kwoty 5.000 zł</p>	<p># niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wobec braku podstaw do uznania, że Sąd pominął w swych rozważaniach okoliczności korzystne dla wnioskodawcy, bądź że kwota przyznanego zadośćuczynienia jest nieadekwatna do krzywdy R. K. (1), nie było możliwe uwzględnienie wniosku o orzeczenie zadośćuczynienia w wyższej kwocie.</p>			
<p>3.5.</p>	<p>Zarzut naruszenia przepisów postępowania karnego, mającego wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. - poprzez dokonanie oceny zebranych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	życiowego wyrażające się w wyciągnięciu z tychże dowodów nietrafnych wniosków co do należnej wnioskodawcy kwoty zadośćuczynienia.		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
By uniknąć powtórzenia okoliczności przytoczonych powyżej, podkreślić trzeba, że okoliczności przemawiające za przyznaniem zadośćuczynienia Sąd I instancji przytoczył znacznie szerzej niż te, które miały ograniczać jej wysokość. Zasadnie też uznał za adekwatną kwotę 5.000 zł, co wyjaśnił przywołując krótkotrwałość tymczasowego aresztowania jako przeszkodę dla przyznania kwoty wyższej. Jak słusznie pełnomocnik wskazuje, zadośćuczynienie musi być adekwatne i stanowić odczuwalną wartość dla wnioskodawcy.			

Nie może jednak stanowić nadmiernego przysporzenia dla niesłusznie aresztowanego. W związku z tym, nie było podstaw do uznania, że kwota zadośćuczynienia za 10 dni tymczasowego aresztowania przekraczająca ówczesne miesięczne zarobki wnioskodawcy, jest nieadekwatna do krzywdy R. K. (1), a już zupełnie dowolne jest twierdzenie o wyciągnięciu nietrafnych wniosków z zebranych w sprawie dowodów.

Zarzut dowolnej oceny określonego dowodu czy też jego pominięcia przez sąd meriti może zasługiwać na uwzględnienie przez sąd odwoławczy tylko wówczas, gdy skutkiem takiej dowolnej oceny dowodów lub ich pominięcia są błędne ustalenia faktyczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 15 grudnia 2020 r., II AKa 111/20, LEX nr 3115667). W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy dokonał

prawidłowych
ustaleń, wyważając
dane wynikające z
całości zebranego
materiału
dowodowego
(dostarczonego
głównie przez
pełnomocnika
wnioskodawców), w
związku z czym, nie
można przychylić
się do stanowiska
obrońcy w tym
zakresie. Jedynie
uzupełniająco
wypada w tej
kwestii powtórzyć za
apelacją
prokuratora, że
większość
materiałów
prasowych, które
pełnomocnik
przedstawił na
dowód publicznego
poniżenia R. K. (1),
wbrew sugestiom
wnioskodawcy, z
życzliwością
odnosiła się do
aresztowanych, a
tylko niektóre
wskazują, że wśród
rolników był też były
pracownik Agencji
Nieruchomości
Rolnych. Nigdzie
nie pojawia się
choćby jego inicjał
czy imię. Wobec
tego podkreślanie
infamii z jaką
zapewne spotkał
się w ograniczonym
zakresie
wnioskodawca i
którą uwzględniała
kwota
zadośćuczynienia,

<p>nie znajduje uzasadnienia dla zwiększenia przyznanej R. K. (1) kwoty.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę wyroku w zaskarżonej części i zasądzenie na rzecz wnioskodawcy R. K. (1) z tytułu zadośćuczynienia kwoty 15.000 złotych w miejsce dotychczas zasądzonej kwoty 5.000 zł</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec braku podstaw do uznania, że Sąd pominął w swych rozważaniach okoliczności korzystne dla wnioskodawcy, bądź, że kwota przyznanego zadośćuczynienia jest nieadekwatna do krzywdy R. K. (1), nie było możliwe uwzględnienie wniosku o orzeczenie zadośćuczynienia w wyższej kwocie.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Całość wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 30 października 2020 r. o sygn. akt III Ko 324/20</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Żaden z podniesionych zarzutów nie podważył zasadności ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy i adekwatności kwoty przyznanej wnioskodawcy jak</p>		

zadośćuczynienie za oczywiście niesłuszne tymczasowe aresztowanie. Wyrok należało więc utrzymać w mocy.			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle o powodach zmiany			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

II.	<p>Wobec złożenia stosownego wniosku przez pełnomocnika wnioskodawcy z wyboru, na podstawie art. 554 § 4 k.p.k. zasadne było przyznanie wnioskodawcy uzasadnionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika, według norm przepisanych, tj. § 11 ust. 6 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.</p>	
III.	<p>Jednocześnie, mając na uwadze że zgodnie z art. 554 § 4 k.p.k., postępowanie w przedmiocie zadośćuczynienia za niewątpliwie niesłuszne tymczasowe aresztowanie jest wolne od kosztów sądowych, jako podmiot zobowiązany do ich poniesienia wskazać należało Skarb Państwa.</p>	
7. PODPIS		

SSA Andrzej Wiśniewski SSA Piotr Brodniak SSA Janusz Jaromin	
---	--

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. zaskarżenia	Granice		
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik wnioskodawcy		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	oddalenie w pkt I wyroku roszczenia ponad kwotę 5.000 zł		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana